

نخست‌وزیر شاه در اوج قیام مردمی سال ۱۳۵۷.

او که در تهران، آلمان و سوئد تحصیل کرده بود، خدمات دولتی خود را در سال ۱۳۱۰ با کار در راه‌آهن ایران آغاز کرد و در سال ۱۳۲۹ وزیر راه در دولت رزم‌آرا شد. در سال ۱۳۳۳، مدیر سازمان برنامه کابینه زاهدی و در سال ۱۳۳۶، وزیر صنایع در کابینه اقبال بود.

او از سال ۱۳۳۸ تا ۱۳۴۰، عهده‌دار پست نخست‌وزیری بود و در ضمن مشاغل دیگری نیز داشت از جمله نایب‌التولیه بنیاد پهلوی، رئیس اتاق صنایع و معادن، رئیس هیئت مدیره بانک توسعه صنعتی، رئیس بنگاه ترجمه و نشر کتاب که وابسته به فراماسونری بود و نیز سناتور و سال‌های زیادی ریاست مجلس سنا را هم به

عهده داشت. شریف امامی یکی از اعضای فعال انجمن فراماسونری ایران به حساب می‌آمد و به عضویت لژهای آلمانی و استاد اعظم لژ «ستاره سحر» که در گروه لژهای بیست و هفت‌گانه لژ بزرگ ایران قرار داشت، پذیرفته شده بود.

او در سال ۱۳۵۷ پس از وقوع فاجعه سینما رکس آبادان و برکناری جمشید آموزگار از نخست‌وزیری، با هدف تشکیل دولت «آشتی ملی» و اصلاح نقطه ضعف‌های گذشته روی کار آمد. واقعه کشتار ۱۷ شهریور و ۱۳ آبان در دوران نخست‌وزیری او رخ داد و موجب شد تا پس از دو ماه و نیم، جای خود را به دولت نظامی ازهارای بدهد. او پیش از پیروزی انقلاب اسلامی مردم ایران از کشور گریخت.